Nr 17

16 november 2026

Politiska Kuriren

IWO
Internationalistiska arbetarorganisationen

Från protest och motstånd till internationalistisk politik och organisering

Mot en återuppbyggnad av den proletära internationalismen

Del nio: Den internationalistiska politikens utveckling inom arbetarrörelsen

Innehåll

2 Krigets politiska ekonomi och motståndet mot krigshetsande stater

4 Valet i USA och reproduktionen av kapitalets makt

5 Protesterna i Frankrike och Europa: klasskamp och striden om rörelsens perspektiv

7 Naumannstiftelsen: nyfascismen rentvås med liberalismens ”frihetsmedalj”

9 Mot en återuppbyggnad av den proletära internationalismen

Krigets politiska ekonomi och motståndet mot krigshetsande stater

Jabalia, Gaza, 31 maj 2024. Arkivbild av livet bland ruinerna. Foto: Hussein Jaber / UNRWA.

Republikanernas nederlag i valet i USA har fört tillbaka krigets kostnader in i maktapparaten. Kriget som skulle befästa Trumps auktoritet har försvagat hans stöd. Nu försöker han ta sig ur knipan genom att framställa sanktionerna som framgångsrika. Men frågan handlar om mer än Washingtons taktiska förändringar: kapitalet tjänar på vapenbeställningarna, överför förstörelsens kostnader på de arbetande och ser fram emot kontrakt och avkastning på återuppbyggnaden av samma ruiner. Motståndet mot kriget måste riktas mot detta samband. Annars kommer människor att avkrävas betalning av krigets räkning även under ”fredens” namn. [1]

Från krigsprofiter till återuppbyggnadens marknad

Den 9 november meddelade Trump att han tills vidare skulle avstå från nya angrepp men fortsätta sjöblockaden. Denna hållning gör det möjligt för regeringen att framställa en paus i upptrappningen som en seger. USA vill ha en uppgörelse som inte kallas ett nederlag; Islamiska republiken vill lätta på trycket utan att förlora redskapen för sin överlevnad. Låsningen har inte undanröjt förmågan till förstörelse. Enligt vår bedömning är den nuvarande inriktningen ekonomiska påtryckningar och förhandlingar i förening med begränsade operationer. En misslyckad uppgörelse lämnar vägen öppen för ny upptrappning. Ett besked om lugn får inte förväxlas med att krigets resurser avvecklas. [2]

Kriget fortsätter också genom hemliga och gränsöverskridande operationer. Islamiska republiken kan inte sudda ut sin historia av förtryck och mord genom att åberopa kampen mot en fiende. Västerländska stater kan inte heller undgå ansvaret för sitt stöd till israeliska attentat genom att fördöma operationer som tillskrivs Iran. När en allierads riktade dödande kallas en ”säkerhetsframgång” och fiendens handlingar framställs som uttryck för dess ”terroristiska natur”, ger propagandan statligt våld en selektiv legitimitet. Staterna konkurrerar om herravälde och materiella intressen. Var och en försöker legitimera sitt eget våld och framställa rivalens som brottsligt. Angrepp mot civila, politiska mord och operationer mot militära mål måste bedömas var för sig; även ansvarsutpekandet i varje enskilt fall kräver belägg. Vårt motstånd mot mord följer inte staternas lägerindelning.

Stater köper vapen för offentliga medel och förbrukningen av ammunition skapar nya beställningar. Under tredje kvartalet 2026 redovisade Lockheed Martin en ökning med 24 procent av både försäljning och rörelseresultat inom affärsområdet Missiles and Fire Control. Denna tillväxt är inte helt och hållet en följd av kriget i Iran. Konkurrensen om energi, marknader och regionalt inflytande sträcker sig också bortom ett enskilt företags bokslut. Därför sammanfaller vapenindustrins uppsving med förluster för andra delar av kapitalet och påtryckningar för att begränsa kriget. Privata krigsprofiter är inget tecken på att systemet som helhet är friskt. [3]

Löftet om återuppbyggnad blottlägger nästa led i samma förhållanden. I juni rapporterade Reuters, med hänvisning till en källa med direkt insyn, om en planerad privat investeringsfond på 300 miljarder dollar, där mer än hälften uppgavs vara utfäst. Det handlade varken om bidrag eller skadestånd utan om investeringar villkorade av en slutlig överenskommelse. Finansieringen är fortfarande oklar (Guardian, 7 november). Offentliggjorda utfästelser får inte likställas med utbetalda pengar. Det tydliga är att återuppbyggnaden erbjuds som investeringsmöjlighet och drivkraft för en uppgörelse. För investeraren är ett förstört kraftverk eller raffinaderi ett projekt som ska ge avkastning. [4,5]

Vem ska finansiera denna avkastning och kostnaderna för återuppbyggnaden? Om kontrakten grundas på lån, statliga garantier och koncessioner kommer skuldbetalningar och vinster att krävas ur offentliga intäkter, naturtillgångar och avgifter för tjänster. Människor kan tvingas betala på nytt för tillgång till det de tidigare

hade. Samtidigt överför förstörelsen av vård och offentlig service det obetalda omsorgsarbetet till familjerna och framför allt till kvinnorna. Migrantarbetare med svagare rättsligt och socialt skydd drabbas tidigare av uteblivna löner och arbetslöshet. Med den historiska krisen i kapitalets samlade reproduktion menar vi de långvariga svårigheterna med lönsam ackumulation och reproduktionen av det samhälleliga livet. Profitkvotens fallande tendens och överkapaciteten ökar trycket att öppna marknader och skärpa exploateringen. Krig och återuppbyggnadskontrakt öppnar vägar till vinst för delar av kapitalet, men genom att förstöra produktivkrafter och överföra kostnaderna på löntagarna förskjuter de krisen och sliter ned livet. [6,7]

Islamiska republiken står inte utanför dessa förhållanden. Staten är själv ägare och arbetsgivare. Stiftelser, militära företag, banker och privat kapital är sammanbundna genom kontrakt, krediter och lönearbete. Khatam al-Anbia knyter den militära makten till entreprenadverksamhet och tillägnelse av resurser. Delar av kapitalet behöver få sanktionerna hävda för handel och investeringar; nätverk med privilegierad tillgång tar däremot ut monopolräntor ur mellanhandssystem och begränsningar för konkurrenterna. Staten hanterar denna motsättning inom ramen för att bevara kapitalets egendom och herravälde över arbetet. Varken regeringens överlevnad eller en öppning av marknaden är därför i sig en seger för arbetarna. Frågan gäller vem som bestämmer över lönerna, resurserna och besluten. [8]

Motstånd och kraft att avsluta kriget

Valnederlaget i USA visade att det samhälleliga motståndet har trängt in i maktens kalkyler. Reuters och Ipsos mätning den 6–9 november visade också att 71 procent stöder att kongressen stiftar lag för att avsluta kriget. Valmekanismen fångade upp missnöjet med kriget till Demokraternas fördel, men gav inte de protesterande bestämmandet över krigsmaskinen. Kampens klasskaraktär får inte likställas med dess politiska självständighet. Uppgiften är att omvandla samhälleliga påtryckningar till självständig politisk makt. Genom att driva kraven på stopp för operationerna, ett slut på blockaden och avbrutet vapenstöd måste antikrigsnätverk och arbetarorganisationer hindra att protesten upplöses i de styrande fraktionernas kalkyler. [1]

Även i Israel aktualiseras frågan om politisk självständighet när protesterna fångas upp av fraktionernas konkurrens. Motståndet mot Netanyahu stannar inom den rådande ordningens gränser så länge det accepterar herraväldet över palestinierna. Arabers och judars gemensamma närvaro och kravet på jämlikhet vid samlingen i Tel Aviv den 7 november pekar bort från denna uppdelning. Men en valkoalition ersätter inte ett slut på ockupation och fråntagande av egendom. Jämlikhet är oförenlig med en rasistisk uppdelning av rätten till mark, arbete, rörelsefrihet och säkerhet. Protesternas förbindelse med palestiniernas rättigheter avgör hur långt motståndet mot krigets förvaltare utvecklas till kamp mot krigspolitiken och kolonialpolitiken. [9]

I Iran är vår utgångspunkt den kamp för lön, vård och frihet som fortsätter under repressionen. Stålarbetarnas protester i Ahvaz den 9 och 10 november och de tidigare telekommunikationsanställdas pensionärsprotester den 9 november visar att arbetarnas liv och kamp inte har upphört på order om ”nationell enhet”. Alla dessa protester ska inte beskrivas som en uttalad antikrigsrörelse. Den politiska förbindelsen byggs när försvaret av löner och offentlig service förenas med motstånd mot att påföras krigets kostnader, med kraven på frigivning av politiska fångar och på rätten till självständig organisering. Motstånd mot angrepp och blockad innebär ingen skyldighet att stödja Islamiska republiken; kampen mot regeringen ger lika lite något mandat att bomba och svälta ut samhället. [10]

När krigets och återuppbyggnadens kostnader tas ur löner och offentliga resurser blir föreningen av kampen mot kriget med försvaret av försörjningen och arbetarnas rätt att bestämma en materiell nödvändighet. Arbetarorganisationer och antikrigsorganisationer i vapenlevererande länder bygger dessa förbindelser genom påtryckningar för att stoppa tillverkning och transport av krigsmateriel. Arbetare i Iran gör det genom att försvara löner, frihet och rätten att bestämma över produktion och återuppbyggnad och genom kampen för att stoppa krigsmaskinen. Motståndare till ockupationen gör det genom kampen mot fråntagande av egendom och diskriminering. Vi förutsätter inte att valda stormöten och kommittéer redan finns överallt. Där arbetarorganisationer finns är grunden att stärka dem och låta representanterna svara inför stormötena. Där sådana möjligheter saknas är uppgiften att bygga grupper anpassade till kampens villkor och förbinda dem med befintliga organisationer. I Iran är deltagarnas säkerhet en förutsättning för denna utvidgning. Måttet på enheten är att föra dessa krav framåt och bevara självständigheten gentemot de inblandade staterna. Den kraft som ställer krigets kostnader på de styrandes konto måste också organisera sig mot att påföras kostnaderna för ”fred och återuppbyggnad”.

Källor: [1] Reuters/Ipsos, 10 Nov 2026 — post-election poll.
[1] Ipsos, 6–9 Nov 2026 — topline, p. 17, TM3530Y26_1.
[2] Reuters, 9 Nov 2026 — pause in strikes; blockade continues.
[3] Lockheed Martin, Q3 2026 results — Missiles and Fire Control.
[4] Reuters, 16 Jun (updated 17 Jun) 2026 — proposed $300bn fund.
[5] The Guardian, 7 Nov 2026 — Qatari proposal; fund financing.
[6] UN Women, Apr 2026 — military escalation, women and girls.
[7] ILO, 18 May 2026 — Middle East labour-market risks.
[8] Carnegie, 19 Aug 2024 — military and private business; Iran.
[9] Times of Israel, 7 Nov 2026 — Habima rally; Arab–Jewish partnership.
[10] HRANA, 18 Aban 1405 / 9 Nov 2026 — pensioners; Ahvaz steel.
[10] HRANA, 19 Aban 1405 / 10 Nov 2026 — Ahvaz steelworkers.

Valet i USA och reproduktionen av kapitalets makt

Republikanernas nederlag i mellanårsvalet i USA var ett slag mot Trumpadministrationen. Missnöjet med de höga levnadskostnaderna, kriget och regeringens politik försvagade dess väljarbas och ledde till en seger för Demokraterna. Tillbakagången är verklig. Men en ny majoritet i kongressen har inte överlämnat den politiska makten till vår klass. Protesten mot följderna av kapitalets herravälde har stärkt en annan fraktion av samma herravälde. Vi behöver förstå den mekanism som förvandlar vreden mot den rådande ordningen till ett stöd för att återupprätta dess legitimitet. [1]

Kapitalets makt före och efter omröstningen

Valkonkurrensen i USA vilar på väldiga finansiella, mediala och organisatoriska nätverk. Enligt Brennan Center hade de fyrtio största givarna fram till mitten av oktober bidragit med omkring 2,4 miljarder dollar till valkampanjerna. De givare som konsekvent stöder Republikanerna bidrog med betydligt mer. Partiets nederlag visar att pengar inte garanterar utgången av varje val. Men pengarna avgör vilka som har varaktiga resurser för propaganda, organisering och tillträde till makten, och vilka alternativ som stärks i valstriden. [2]

Skillnaderna mellan de två partiernas program går inte att förneka; också dessa skillnader används för att mobilisera väljare. Men båda utgår i sitt styre av samhället från att bevara kapitalets egendomsförhållanden och ackumulation. Kapitalisterna behåller även efter omröstningen den apparat genom vilken de driver sina intressen: de påverkar budgetar, offentliga kontrakt, arbetsrätt och utrikespolitik. Arbetaren återvänder till arbetsplatsen; kapitalägarna stannar i beslutscentrumen. En fraktions nederlag upphäver inte detta förhållande.

Vilka förvandlar protesten till en valkraft?

Vreden mot krig, rasism och pressade levnadsvillkor är inte partiapparaternas verk. Den växer ur det verkliga livet. Men att omvandla denna vrede till stöd för kandidater kräver politiskt och organisatoriskt arbete. Fackliga ledningar, samhällsorganisationer och den parlamentariskt inriktade vänstern bygger broar mellan de protesterandes krav och motståndarpartiets löften. Därigenom görs kampens kraft beroende av förhoppningen om en representant i regeringen som sägs stå på arbetarnas sida.

Bilarbetarfacket UAW:s stöd för Abdul El-Sayed som kandidat till USA:s senat är ett tydligt exempel. Facket angav allmän sjukvård och ett förbud mot aktieåterköp som några av skälen till sitt stöd och betonade att han inte tar emot pengar från företagens politiska aktionskommittéer, PAC. Vår kritik handlar inte heller om att rikta en obestyrkt anklagelse om ekonomiskt beroende mot kandidaten. Den gäller en strategi som knyter förverkligandet av arbetarnas krav och makt till att stärka en representant inom den befintliga apparaten. Den fackliga apparaten sätter press på partiet och mobiliserar samtidigt arbetarnas resurser för dess valseger. [3]

Även bland de protesterande finns olika inriktningar: att sätta press på Demokraternas vänsterflygel, att bygga ett valalternativ utanför de två partierna och att arbeta för självständig organisering på arbetsplatserna. Dessa skillnader har betydelse. Att lämna de två partierna skapar inte revolutionär politisk självständighet om hela strategin fortfarande kretsar kring kandidaternas framgångar. Samtidigt har inte heller självständig arbetaraktivitet något färdigt svar på frågan om den politiska makten utan att program och strategi utvecklas.

Internationalistisk intervention i ett förändrat läge

Republikanernas nederlag har förändrat kampens villkor, men inte skapat någon självständig strategi för vår klassrörelse. De nätverk som partierna och valorganisationerna har mobiliserat blir inte automatiskt redskap för arbetarnas självständiga beslut. Samma krafter kommer att arbeta för att bevara deras politiska beroende. Att förebrå väljarna eller vänta på att illusionerna ska falla samman förändrar inte heller detta förhållande.

De internationalistiska organisationernas och kärnornas uppgift är strategisk intervention på klasskampens alla arenor: varaktig närvaro i kampen, förbindelser med kämpande arbetare, motstånd mot splittring och utveckling av kommunistisk politik gentemot kapitalets fraktioner. Denna intervention grundas i teori, program och strategi, som prövas och utvecklas i ett organiskt samband med arbetarnas initiativ och erfarenheter. Ett sådant förhållande stärker både vår klass förmåga till självständig organisering och förutsättningarna för organisationens egen reproduktion som en revolutionär kraft förankrad i klassen. Vår väg framåt är att bygga en makt som inte överlämnar bestämmandet över sin kamp och sitt befrielseperspektiv till något av kapitalets segrande partier.

Källor: [1] Reuters/Ipsos, 10 Nov 2026 — election and public attitudes.
[2] Brennan Center, 27 Oct (updated 29 Oct) 2026 — largest donors.
[3] UAW, 5 Jun 2026 — endorsement of Abdul El-Sayed.

Protesterna i Frankrike och Europa: klasskamp och striden om rörelsens perspektiv

Place de la République, Paris, 5 november 2026. Foto: FreCha / Wikimedia Commons.

Låt inte proteströrelsen bli nästa regerings reservkraft

I förra numret, i ”Från skolorna till hamnarna”, skrev vi att vår kamp överskrider gränserna mellan skola, bostadsområde och arbetsplats. I dag måste vi utvidga detta samband och behålla bestämmandet över det. Demonstrationerna i Frankrike fortsatte den 14 november. Den 15 november rapporterades, med hänvisning till polisen och åklagarmyndigheten, att 108 personer, däribland 38 minderåriga, hade tagits i polisförvar i Paris. Den utlysta strejken den 17 november ligger fortfarande framför oss. Regeringen försöker trötta ut rörelsen genom repression och begränsade löften, medan krafter inriktade på val lägger planer för dess framtid. Låt oss inte överlämna kampens framtid till dem. [1]

Vi bygger vår enhet i kampen

Vår klass och våra barn är den drivande kraften i denna strid. Lärarbrist, orimliga hyror, otillräckliga löner och otrygga anställningar pressar samma liv från flera håll. Den historiska krisen i kapitalets samlade reproduktion löper genom detta liv: kapitalets lönsamhet och konkurrens tränger undan våra behov, medan staten lägger kostnaderna för att bevara ordningen på våra axlar. Motståndet mot att utbildning och vård förstörs är oupplösligt förbundet med kampen mot ökad arbetsintensitet, exploatering och militarism.

I denna konfrontation utvecklar vår rörelse ny kunskap och förmåga. Gymnasieelevernas samordning uppmanade den 8 november till besök på arbetsplatser. Även den gemensamma universitetsförsamlingen i Paris fattade beslut om att bygga förbindelser med arbetare. Vid det nationella branschöverskridande möte som hölls digitalt den 11 november på initiativ av stormötet i Toulouse diskuterade företrädare för stormöten, fackföreningar, ungdomar, Gula västar och föräldrakollektiv strejkkassor, gemensamma krav och kampens utvidgning. Dessa försök omfattar ännu inte hela rörelsen, men de söker vägar framåt i praktiken. [2]

Enheten ligger inte färdig och väntar på oss på arbetsplatsen. Olika avtal, konkurrens om övertid, individuell bedömning och arbetsledningens övervakning skiljer arbetskamrater åt. Organisering innebär att bryta igenom dessa hinder, bygga tillit och finna möjligheter till gemensam handling. Formerna utvecklas genom erfarenhet och kollektiv förståelse. Att tillkännage namnet på en kommitté ersätter inte detta svåra arbete. Låt oss lära av varandras initiativ och vidga möjligheterna till deltagande för arbetskamrater som hålls tillbaka av otrygga kontrakt och strejkens kostnader.

Vår protest är inget partis valkapital

Socialistpartiet och Place publique har förenat deltagandet i protesterna med att bygga ett regeringsalternativ kring Glucksmann. La France insoumise finns på gatorna med ett radikalare språk, men också Mélenchons regeringsprogram är uttryckligen inriktat på att vinna regeringsmakten i valet 2027 och bygga ett ”nytt Frankrike”. Frankrikes kommunistiska parti knyter sociala krav till Roussels program och till att ”producera i Frankrike”. Skillnaderna mellan deras program är verkliga. Men ingen av dem säkrar vår klass politiska bestämmande genom att sätta en vänsterregering i ledningen för samma förhållanden. Vår kamp får inte bli en språngbräda för att återupprätta deras legitimitet. [3]

Vi kräver löner och offentlig service redan i dag och tvingar regering och arbetsgivare till varje möjlig reträtt. Men vi säljer inte rätten att bestämma över kampens fortsättning mot löften om reformer efter

valet. När de talar om att ”rädda fransk industri” måste vi fråga vem som betalar och vem som tjänar på det. Migrantarbetaren eller arbetaren på andra sidan gränsen är inte vår konkurrent i arbetet att rädda det egna kapitalets vinster.

Även inom fackföreningarna pågår en strid om kampens inriktning och bestämmandet över den. CFDT hade betonat löneförhandlingarnas företräde. Den 13 november uppmanade dess gren för offentliganställda till strejk den 17 november efter att ha bedömt regeringens svar som otillräckligt. Även CGT uppmanar till att utvidga strejken. Samtidigt har SUD Culture uppmanat till fortsatt strejk mellan de nationella aktionsdagarna och till stormöten. [4] Låt oss inte likställa kämpande medlemmar och avdelningar med ledningsapparaterna. Vi måste motsätta oss att kampen hålls tillbaka genom utspridda aktionsdagar, separata förhandlingar och monopol på besluten. Förhandlingarna och deras resultat måste förbli under de kämpandes eget bestämmande.

Ersätt inte organiseringen med recept och sekter

Aktivister i Révolution Permanente och NPA–L’Anticapitaliste driver frågorna om samordning av stormöten och utvidgad strejk. [5] Dessa försök ingår i det verkliga kampfältet. Låt oss samarbeta med aktivisterna för att föra dem framåt och samtidigt klargöra att parollen om generalstrejk inte ensam besvarar frågorna om strategi och politisk makt. Varhelst strejkens kraft begränsas till påtryckningar för en vänsterregering eller enbart till att vinna eftergifter måste vi kritisera detta perspektiv och föra fram en självständig kommunistisk politik.

Vi för gemensam kamp med den frihetliga strömning som försvarar organisering och solidaritet. Vår kritik riktas mot förnekandet av behovet av politisk organisation, program och strategi. Att hylla spontaniteten och göra horisontalitet till svaret på varje problem lämnar vår klass avväpnad inför kapitalets centraliserade apparat. Gemensamt bestämmande bevaras inte genom att avvisa teoretiskt arbete, ansvar och samling av kampens krafter. Den politiska organisationen måste vara ett redskap för att utvidga detta bestämmande.

Av internationalistiska kamrater som deltar i stormöten och delar ut flygblad förväntar vi oss levande intervention och kritik. Men bedömningen att de borgerliga politiska och fackliga krafterna fullständigt håller dessa strider under kontroll i analysen från slutet av oktober på Leftcom förklarar inte de initiativ och motsättningar som författarna själva redovisar. [6] Vi kan inte hålla rörelsen utanför klasskampens portar tills den överensstämmer med vår önskade modell. Både renlärigheten vid sidan av och bruket av kampen för att bevisa sektens rättfärdighet måste kritiseras. Den internationalistiska organisationen finns för klassens framsteg; klassen kämpar inte för att reproducera våra politiska organisationer.

Vår väg framåt kräver ett internationalistiskt perspektiv

Att färre deltog i lördagens demonstrationer är ett verkligt problem. Vi ska varken dölja det eller uppfatta det som ett avgörande besked om att rörelsen är slut. [1] Låt oss bevara och utvidga vår kraft genom varaktiga relationer, stöd till de förföljda och förbindelser mellan strejk, skola och bostadsområde. Där en kassa, ett stormöte eller en kontaktgrupp växer fram ur kampens behov måste den stärka vår egen förmåga till beslut och handling.

Vår strid stannar inte vid Frankrikes gränser. Kampen om lön och bostad i Spanien och motståndet mot åtstramningar i andra europeiska länder är arenor för vår klass samarbete. [7] Låt oss föra samman erfarenheterna, bekämpa splittring riktad mot migranter och hindra att kapitalets nationella intressen ställer oss mot varandra. Som en internationalistisk strömning inom arbetarrörelsen arbetar vi för just detta framsteg: att utvidga den självständiga organiseringen, utveckla den kommunistiska politiken och bygga gemensam kraft mot exploatering och krig. Den kraft som satte denna kamp i rörelse måste också bestämma över dess fortsättning och dess befrielseperspektiv.

Källor: [1] AFP/Le Parisien, 15 Nov 2026, 12:20 — Paris custody figures.
[2] High-school coordination, 8 Nov (published 9 Nov) 2026 — appeal.
[2] RP Toulouse, 14 Nov 2026 — 11 Nov national online meeting.
[2] Interfac IDF, 10 Nov (posted 12 Nov) 2026 — assembly decisions.
[3] PS Finistère, 2 Nov 2026 — 5 Nov mobilization appeal.
[3] LCP, 5 Nov 2026 — Glucksmann’s campaign initiative.
[3] La France insoumise, 2 Nov 2026 — 2027 programme.
[3] PCF, 14 Oct 2026 — Roussel’s demands and campaign.
[3] RTL, 14 Oct 2026 — Roussel: production and public aid.
[4] CFDT public services, 9 Nov 2026 — negotiations.
[4] CFDT public services, 13 Nov 2026 — 17 Nov strike call.
[4] CGT, 9 Nov 2026 — extending the 17 Nov strike.
[4] SUD Culture, 8 Nov (posted 9 Nov) 2026 — strike and assemblies.
[5] Révolution Permanente, 14 Nov 2026 — cross-sector meeting.
[5] NPA–L’Anticapitaliste 822, 12 Nov 2026 — editorial.
[6] Leftcom, Arthur, 31 Oct 2026 (URL: 30 Oct) — France.
[7] UGT, 10 Nov 2026 — wages, housing, 11 Nov strike.
[7] EFFAT, 9 Nov 2026 — European solidarity.

Naumannstiftelsen: nyfascismen rentvås med liberalismens ”frihetsmedalj”

Frihetsprisets ceremoni, Paulskyrkan, Frankfurt, 7 november 2026. Foto: © Stefan Krutsch / Naumannstiftelsen.

Den 7 november 2026 överlämnade Friedrich Naumannstiftelsen i Frankfurt sitt ”frihetspris”, utdelat i det iranska folkets namn, till Reza Pahlavi som förvaltare. Ceremonin är ett hån mot arbetarnas, kvinnornas och alla deras kamp som har stridit för befrielse från despoti och exploatering. En institution i den kapitalistiska liberalismens läger har tillägnat sig dessa kampers anseende och överfört det till den centrala gestalten inom den iranska monarkistiska och krigshetsande högern. Vår protest riktas mot just denna politiska handling: att rentvå nyfascism i frihetens namn och förvandla människors lidande och motstånd till propagandakapital för nya anspråk på herravälde. [1]

Stiftelsen säger att priset tillhör ”det iranska folket” och att Pahlavi bara är dess ”förvaltare”. Den formuleringen är ceremonins politiska knep. Man använder kampen och de döda för att skapa legitimitet och överlämnar den sedan till en person som man själv har valt. Vem har gett dem denna befogenhet? Strejkande arbetare, kämpande kvinnor och politiska fångar har inte utsett Naumannstiftelsen att välja deras representant. Talet om förvaltarskap ger övertrampet mot just denna rätt en artig yta. På papperet gör stiftelsen folket till prisets ägare; framför kamerorna gör den Pahlavi till ägare av dess prestige.

I över ett år har bilder av Trump, israeliska flaggor och Pahlavis symboler förekommit sida vid sida vid monarkistiska samlingar, där stödet för angrepp mot Iran har förts ut på gatorna. Reuters rapporter från London i juni 2025 dokumenterade välkomnandet av en amerikansk intervention. I Berlin i mars 2026 visades ett uttryckligt stöd och en tacksamhet till Trump och Netanyahu för militära insatser. [2] Denna politik säljer förstörelsen av människors liv som deras räddning. Arbetare och deras familjer ska leva under bomberna medan tronpretendenter på andra sidan gränsen applåderar sin egen väg till makten.

Pahlavi står i centrum för denna uppställning. Hans besök i Israel 2023, möte med Netanyahu och mottagande av Gila Gamliel visar hans öppna förbindelse med denna stat. [3] Framträdandena vid National Conservatism-konferensen och CPAC knyter samma projekt till västliga högerkretsar. [4] Hans roll är att förbinda den iranska monarkismen med Israels politik och den västliga högern. För dessa kretsar tillhandahåller han en iransk gestalt för att driva ett gemensamt perspektiv; för sina anhängare framställer han närheten till makthavarna som bevis på sin lämplighet att leda. Dessa förhållanden reducerar det iranska folket till ett föremål för andras beslut.

I ett tal publicerat på hans egen webbplats knyter Pahlavi fientligheten mot marxismen till försvaret av den västerländska civilisationen och skisserar sin önskade framtid genom en allians med USA, ett nära partnerskap med Israel och trygghet för utländska investeringar. [4] Bakom myten om den nationella storhetens återkomst ligger detta klassprogram: att återuppbygga den politiska auktoriteten för att garantera kapitalförhållandena och lägga om deras allianser. I denna bild ska arbetaren tillhandahålla arbetskraft, nationen sluta upp bakom ledaren och kapitalet försäkras om framtida trygghet.

Även stödet till kriget är hans uttalade ståndpunkt. I en intervju med Reuters i juli 2026 bekräftade Pahlavi sin ändrade hållning till stöd för amerikansk militär intervention och motiverade den med att människoliv skulle räddas. [5] Naumannstiftelsen överlämnar en frihetsmedalj till en sådan gestalt. I maktpretendentens språk blir bombningen ett medel till räddning, och i stiftelsens ceremonier upphöjs dess förespråkare till frihetens representant. Denna omkastning måste avslöjas. Arbetares, barns och familjers liv är inte byggmaterial för någon tronpretendents framtida regering.

Vi talar om en nyfascistisk monarkistisk rörelse eftersom ledarkult, myten om förlorad storhet, utpekandet av vänstern och andra motståndare som fiender, skrämsel och hyllandet av kriget vävs samman i den. Reuters dokumenterade i sin granskning i juli 2026 minst fyra fall av våld eller trakasserier från Pahlavian-hängare i Storbritannien, Nederländerna och Österrike. Pahlavi fördömde våldet i sitt svar. [6] Men ledningsapparatens politiska ansvar upphör inte med ett muntligt fördömande. När ledaren framställs som nationens förkroppsligande kan också undanröjandet av motståndare rättfärdigas som ett försvar av nationen. Just denna logik hotar arbetarnas självständighet och deras rätt till politisk organisering.

Tidigare pristagares gärningar visar också vilken sorts ”frihet” stiftelsen hyllar. Helen Zille, pristagare 2014, begärde under lantarbetarnas protester i Västra Kapprovinsen i november 2012 att armén skulle sättas in för att bistå polisen. Arbetarna kämpade för att höja dagslönen från omkring 69–75 rand till 150 rand. Zille motiverade sin begäran om militär intervention med att ordningen måste upprätthållas och våld och mordbrand förhindras. [7] Ur arbetarnas perspektiv är klassinnebörden tydlig: lönekravet möts av en begäran om militär, varefter politikern med denna gärning får en frihetsmedalj vid liberalismens ceremoni.

Joachim Gauck, pristagare 2018, försvarade Agenda 2010. I ett officiellt tal i maj 2014 berömde han Schröder för att ha drivit denna politik och beskrev den som framsynt. Detta var programmet förknippat med Hartzreformerna, minskat stöd till arbetslösa och hårdare press att acceptera arbete. [8] Det som för kapitalet kallas återställd ekonomisk styrka innebar för delar av arbetarklassen ett försvagat försörjningsskydd och ett större tvång på arbetsmarknaden. Den frihet som hyllas i denna krets är förenlig med uppskattning av dessa pålagor. Stiftelsen ger kapitalets försvarare anseende för deras tjänster och ställer nu samma anseende till den iranska krigshetsande högerns förfogande. [9]

Än i dag fortsätter repressionen mot protester i Tyskland. I samma land där frihetsceremonin för Pahlavi hålls angriper polisen demonstranter som visar solidaritet med Palestina. Med hänvisning till observatörer och vittnesmål beskriver en rapport från Civic Space Watch, uppdaterad den 4 november 2026, slag, tryck mot halsen, frihetsberövanden av barn och hinder för journalister vid demonstrationen i Berlin den 7 oktober. [10] Det handlar om ett pågående mönster: den tyska staten och polisen begränsar och undertrycker protester mot dödandet, samtidigt som en tysk liberal stiftelse ger en politisk allierad till den israeliska staten frihetens legitimitet. Institutionernas namn skiljer sig åt; den politiska riktningen i deras handlande sammanfaller i att skydda krigspolitiken från opposition och stärka dess försvarare.

Priser och symboliska ceremonier är i sådana fall redskap för att producera just denna immunitet och prestige. Ceremoniel, makthavare, tal och medier förvandlar ett politiskt val till en till synes allmän moralisk bedömning. Protesterna mot Israels deltagande i Eurovision 2025 drog också undan denna ridå: en fest för enhet kunde inte hålla Gazas dödande och förstörelse utanför scenen. [11] I Naumannfallet anger stiftelsen själv utvecklingen av ett liberalt civilsamhälle som prisets kriterium. Här ger kapitalets ideologiska apparat öppet sitt erkännande till den kraft den föredrar.

Vi fördömer denna ceremoni ur perspektivet hos den klass som betalar för krig och herravälde. Samma arbetare vars lön Islamiska republiken slukar och vars protester den undertrycker förväntas också i krigshetsarnas planer riskera sitt hem, sin arbetsplats och sitt liv. Arbetarens vrede mot despotin är inte Pahlavis och hans utländska uppbackares politiska egendom. Kvinnornas, fångarnas och de dödas kamp är inget byte för liberala kretsar att smycka en ny maktpretendent med.

Att dela ut detta pris är en avskyvärd handling mot befrielsekampens självständighet. Kapitalets försvarare och den krigshetsande högern ger varandra legitimitet och vill bokföra den i vårt namn. Vi avvisar detta tillägnande. Sådana ceremoniers auktoritet faller när deras funktion blottläggs: genom detta val har Naumannstiftelsen tjänat den monarkistiska nyfascismen och krigspolitiken. Vår frihet växer ur vår egen organisering och kamp. Varken Pahlavis allierades bomber eller Naumannstiftelsens medalj ger arbetarklassen befrielse. Vi anförtror varken vår kamp eller vår framtid åt någon av dem.

Källor:

[1] Friedrich Naumann Foundation, 7 Nov 2026 — Frankfurt award.
[2] Reuters, 23 Jun 2025 — London: support for US intervention.
[2] Reuters Connect, 7 Mar 2026 — Berlin monarchist rally.
[3] Reuters, 28 Jul 2026 — Pahlavi’s 2023 Israel visit.
[4] Reza Pahlavi, 10 Sep 2024 — Returning to the Nation State.
[4] Pahlavi’s archive — National Conservatism, Jul 2024; CPAC, 28 Mar 2026.
[5,6] Reuters, 28 Jul 2026 — interviews; supporters’ violence.
[7] Mail & Guardian/SAPA, 28 Nov 2012 — Zille’s army request.
[8] German Federal Government — Gauck’s speech, 27 May 2014.
[8] Bundestag — Agenda 2010 and Hartz reforms.
[8] German Chancellery — Agenda 2010; unemployment benefit.
[9] Friedrich Naumann Foundation, 25 Oct 2018 — Gauck’s award.
[10] Civic Space Watch, updated 4 Nov 2026 — Berlin, 7 Oct.
[11] RTÉ, 10 May 2025 — Israel, Eurovision and protests.

Mot en återuppbyggnad av den proletära internationalismen

Del nio: Internationalismen och den kommunistiska politikens utveckling inom arbetarrörelsen

Delegater vid Tredje internationalens andra kongress, sommaren 1920. Boris Souvarines arkiv, Graduate Institute, Genève.

För att hålla arbetarna lydiga förlitar sig kapitalet inte enbart på chefens order och hotet om uppsägning; det ingriper i förhållandena mellan arbetarna själva. Det organiserar konkurrensen om kontrakt, övertid och individuella förmåner och gör arbetskamraten till en rival. Inför denna maktutövning kräver redan byggandet av enhet kunskap, initiativ och organisering. Det är här denna del tar sin utgångspunkt: hur bidrar organiska förbindelser mellan aktivister och organiserad internationalistisk verksamhet till att utveckla kunskap och strategi inom arbetarrörelsen, samtidigt som detta förhållande skapar förutsättningarna för den kommunistiska organisationens egen reproduktion som en revolutionär kraft förankrad i klassen?

Enheten måste byggas

En föreställning som först ser arbetarna som indragna i en ”facklig, ekonomisk och spontan” kamp och sedan väntar på att politiken och teorin ska träda in förstår inte deras verkliga verksamhet. För att inleda gemensam handling måste arbetarna bryta igenom hinder som har befästs i arbetets organisering och i de vardagliga relationerna. Att arbeta sida vid sida skapar inte i sig tillit och enhet. Ledningen kan till och med organisera ett arbetslag så att medlemmarna själva tar på sig att pressa varandra för att behålla lagets bonus.

I postfordistiska arbetsformer, leanproduktion, underentreprenader och digital arbetsledning har olika kombinationer av kontroll vuxit fram; de äldre metoderna har inte heller försvunnit. Uppdelningen mellan anställningsavtal, individuella bedömningar och tillsättningen av gruppledare påverkar, tillsammans med digital övervakning, möjligheterna till kommunikation och gemensam handling. Ledningen använder kunskap om beteenden och gruppdynamik för att styra samarbetet mot vinst. Denna systematiska kontroll och splittring har gått så långt att även kapitalets mer framsynta institutioner har reagerat. En gemensam studie av Internationella arbetsorganisationen och EU-kommissionens gemensamma forskningscentrum undersöker den algoritmiska arbetsledningens följder för arbetets organisering och riskerna med integritetskränkande övervakning av arbetare inom logistik och vård. [1]

Att organisera sig mot dessa förhållanden kräver i sig teoretiskt arbete: att förstå hur konkurrensen skapas, hur tilliten växer och vilka handlingar som vidgar möjligheten till gemensamma beslut. Under repressiva förhållanden tillkommer säkerhetsövervakning och förföljelse av aktivister. Organiseringen stöter från början på arbetsgivarens och statens makt och får, när den växer, snabbt öppet politiska dimensioner. Denna politisering aktualiserar kampen om dess inriktning. Ett kommunistiskt och internationalistiskt perspektiv måste utvecklas på just denna arena.

Hur erfarenheten öppnar vägen till strategi

Inom arbetarnas cirklar och nätverk finns försök att bygga kontakter och utbyta erfarenheter. Varje bransch och region möter bestämda problem och gör bestämda framsteg. På en arbetsplats hindras enheten av olika anställningsavtal, på en annan av skilda skift eller klyftan mellan migrantarbetare och inrikes födda arbetare. Erfarenheten av att möta vart och ett av dessa hinder är värdefull, men dess allmänna innebörd framträder genom jämförelse och undersökning av villkoren. Att kopiera en framgång ersätter inte kunskap.

Ett organiskt samband innebär att aktivisterna deltar i att formulera frågor, undersöka erfarenheter och

kritisera slutsatser, och att samarbetet inte bryts när en protest upphör. Ett centrum där arbetargrupper och nätverk kan mötas ger exempelvis möjlighet att undersöka organiseringsmetoder, förstå gemensamma problem och utveckla nya initiativ. Ett sådant centrum har sin bestämda funktion; dess tillkomst ska inte likställas med uppkomsten av en politisk organisation. Dess betydelse ligger i de varaktiga relationer som möjliggör ömsesidigt lärande och samarbete.

Men att utarbeta en strategi kräver mer än att förmedla erfarenheter. Varje kamps plats måste förstås i produktionens större organisering, statens politik och kapitalets globala rörelse. Hotet att flytta beställningar är inte bara ett knep från en enskild chef; det hämtar kraft ur kapitalets rörlighet och konkurrensen mellan klassens olika delar. Att bemöta det kräver kunskap och samarbete mellan arbetare i kedjans olika led. Den lokala erfarenheten leder genom denna undersökning till en vidare förståelse; den allmänna kunskapen kritiseras och utvecklas i sin tur genom nya erfarenheter. Det internationalistiska perspektivet ingår i själva denna kunskapsprocess och i utformningen av politiken.

Den internationalistiska organisationens roll

En internationalistisk organisation uppstår inte genom protesternas automatiska tillväxt. Dess bildande och utveckling kräver teoretiskt arbete, kritik av historiska nederlag och utarbetande av program och strategi. Små internationalistiska organisationer och kärnor deltar i kampen med denna historias landvinningar, som själva måste utvecklas vidare. De medverkar i ett varaktigt stöd till självständig kamp, bygger förbindelser med aktivister, deltar i gemensamma undersökningar av organiseringens problem och verkar för att påverka kampens inriktning.

Denna närvaro är en av förutsättningarna för kampens och organiseringens framsteg. Samtidigt utgör den grunden för organisationens egen reproduktion som en revolutionär kraft förankrad i klassen. Organisationen möter nya problem och prövar sina uppfattningar, medan aktivisterna deltar i att utveckla dess kunskap och politik. Så blir teori och program en kraft i kampen. Ett förhållande där ena sidan levererar information och den andra har monopol på svaren bryter denna process. Att upprätthålla den kräver också medvetet arbete; enbart närvaro i protester garanterar inte någon revolutionär karaktär.

Detta samarbete gäller både hur ett bestämt krav ska vinnas och kampens allmänna riktning: med vilka krafter ska vi förena oss? Hur förhåller sig trycket att ”rädda den nationella ekonomin” till vår exploatering? Hur kan kampen mot repression och krig utvidga klassens självständiga makt? Genom kritiken av kapitalförhållandena och perspektivet att avskaffa lönearbetet ger det kommunistiska programmet riktning åt dessa frågor. Undersökningen av erfarenheterna klargör i sin tur vägen att förverkliga denna inriktning och behovet av att korrigera politiken. Organisk centralisering ska utveckla denna gemensamma förmåga till undersökning, beslut och handling.

Ett globalt perspektiv i den konkreta kampen

Internationalism kan inte reduceras till kontakter med grupper i flera länder eller till export av teori från centrum till periferi. Om kampen för att behålla jobben övergår i ett försvar av det ”egna” kapitalets lönsamhet mot migrantarbetare, räddar inte heller gränsöverskridande kontakter och samarbete den från nationalism. Internationalistisk politik hävdar klassens gemensamma intressen mot denna konkurrens: jämlikhet mellan arbetare med olika medborgarskap och avtal, samarbete mot strejkbryteri och en förening av kampen mot krig med kampen mot exploatering och repression. Ett internationalistiskt perspektiv och en internationalistisk politik i organiseringen av arbetarnas kamp blir än viktigare när den imperialistiska konkurrensen och militarismen skärps. Men om detta perspektiv och denna politik inte är förankrade i våra svar på arbetarrörelsens problem reduceras de till en språklig konstruktion utan politisk strategi, som bara tjänar till att upprätthålla organisationsapparaten.

Internationalistisk organisering kräver ett globalt samband mellan organiseringsarbetet inom arbetarrörelsen och utvecklingen av en gemensam teori, ett gemensamt program och en gemensam strategi. Varje region och bransch blottlägger en del av problemen; ingen av dem kan ensam omfatta kapitalets rörelse som helhet och vägen till befrielse från den. Aktivisterna måste kunna undersöka varandras erfarenheter och medverka i att utveckla kunskapen och bestämma den gemensamma inriktningen. Denna process gör en internationell politisk organisation nödvändig för att föra dagens kamp framåt.

För vår strömning innebär återuppbyggnaden av den proletära internationalismen att organiserat delta i att bygga detta samband: att vara närvarande i kampen, bidra till varaktiga förbindelser mellan aktivister och koncentrera det teoretiska och programmatiska arbetet i ett globalt perspektiv. Organisationen lär av rörelsen och ingriper i dess utveckling; i detta förhållande utvidgar också rörelsen sin förmåga till kunskap och politisk handling. När detta samband utvecklas stärks klasskampens kraft, samtidigt som kommunismens reproduktion i dess levande historiska sammanhang främjas.

Källor:

[1] ILO/European Commission JRC, 19 Feb 2024 — Algorithmic Management Practices in Regular Workplaces.

Politiska Kuriren

Politisk och analytisk tidskrift

Internationalistiska arbetarorganisationen

Nr 17

16 november 2026

internationalistworkers.com

IWO

Politiska Kuriren är Internationalistiska arbetarorganisationens politiska och analytiska tidskrift och utkommer varannan vecka. Utgivningen är planerad för en begränsad period. Vid periodens slut kommer behovet av och formerna för fortsatt utgivning att utvärderas.

Politiska Kurirens grundläggande ståndpunkter

1. **Kapitalismen befinner sig i en historisk kris; krig, fattigdom och auktoritärt styre hör till dess följder.**

2. **Arbetarklassen är ingen hjälptrupp åt någon stat, kapitalfraktion eller något nationellt projekt.**

3. **Vårt svar är arbetarklassens globala solidaritet mot krig, nationalism och alla kapitalistiska block.**

4. **Befrielse är möjlig endast genom arbetarnas självständiga organisering, direkta kamp och kollektiva makt.**

5. **Vi kämpar för socialism: för ett slut på exploatering, herravälde och löneslaveri.**

6. **Återuppbyggnaden av arbetarklassens internationalistiska politik är den historiska förutsättningen för att omvandla globala protester till global befrielse.**